

ה"ט 45414/05/16 - מיכאל ארוב, גילה ארוב נגד יהודה בכר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 45414-05-16 ארוב ואח' נ' בכר
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני מבקשים
1. מיכאל ארוב
2. גילה ארוב
ע"י ב"כ עוה"ד רון לוינטל ושלומי חיימוב
נגד משיב
יהודה בכר
ע"י ב"כ עו"ד אריק בן-שמחון

החלטה

1. לפני בקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת מכוחו של חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב - 2001, שעילתו בסכסוך שכנים במתחם מגורים ברחוב חכמי ישראל 94 בתל-אביב - יפו. מדובר בסכסוך שיש לו שורשים עמוקים, ואשר אין זו הפעם הראשונה שהוא מעסיק את בית המשפט (הליך נוסף של בקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת התנהל בין בעלי הדין דכאן במסגרת ה"ט 10739-11-15 **בן זקן ואח' נ' ארוב** לפני כב' השופטת אפרת בוסני, להלן: "**ההליך הקודם**", הליכים נוספים מכוח חוק זה במסגרת ה"ט 10739-11-15, ה"ט 59737-02-15 לפני כב' השופט משה תדמור-ברנשטיין).

2. ההליך דכאן העלו המבקשים שתי טענות:

א. המבקשים טוענים כי המשיב התקין, ביום 5.5.2016, שער בשביל הגישה המצוי ברחוב חכמי ישראל 92 על מנת למנוע מהמבקשים גישה דרך השביל לביתו;

ב. המבקשים טוענים כי המשיב, ביחד עם שכנו, מר בן-זקן (שהוא צד בחלק מההליכים האחרים) צילמו בתוך ביתם של המבקשים באמצעות טלפונים סלולריים ובכך פגעו בפרטיותם.

3. הסעדים שהתבקשו בבקשה הם צו שיאסור על המשיבים להתקרב למבקשים בכל דרך, לרבות בכניסה לשביל הסמוך לביתם וכן איסור על צילום או תיעוד שטח ביתם של המבקשים.

4. לאחר ששמעתי את עדויותיהם של הצדדים, נחה דעתי כי יש לקבל את הבקשה בחלקה. להלן

עמוד 1

טעמיי לכך.

5. ככל שהדברים אמורים בשער הגישה לשביל - וכפי שהבהרתי לצדדים (אשר חלקם התקשו לקבל עמדה זו של בית המשפט, והמשיכו לטעון בעניינים אלה) - שאלת קיומו של שער, מיקומו או הזכות להתקינו - הן שאלות של זכויות קנייניות, שאינן מתאימות להידון במסגרת דיונית זו של דיון בבקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת. על כן, אין בדעתי להידרש כלל לשאלות אלה של זכותו של המשיב להתקין שער, של הזכות הקניינית בשביל וכיו"ב, וככל שמי מהצדדים סבור שיש מקום להידרש לעניינים אלה - פתוחה בפניו הדרך לפנות בהליך מתאים לבית המשפט.

6. שונים הם פני הדברים כאשר מדובר בצילום בתוך ביתם של המבקשים פנימה. אני ער לעובדה שהצדדים כולם מתגלים במסגרת הליך זה (והליכים אחרים) כחובבי צילום נלהבים. הוצגה לי - במכשיר הטלפון הנייד של המשיב - תמונה הנחזית להיות תמונתו של המבקש הניצב על גג מבנה בית הכנסת ובידו חפץ הנחזה להיות מצלמה. עם זאת, הוצגה לפניי גם התמונה שצילם המבקש, לטענתו - והיא תמונה של החצר (שהיא, ככל הידוע, חצר משותפת). מנגד, המשיב לא הכחיש, כי אכן צילם באמצעות הטלפון הסלולרי שלו את חדר השינה בבית המבקשים (וראו עמ' 1 ש' 22 - 23 לפרוטוקול). לטענתו, עשה כן כדי לצלם את מסך המחשב שעליו הוצגו צילומים מתוך מצלמה שהתקין המבקש בחצר, וכדי להוכיח כי המצלמה מצלמת את רעיית המשיב. כך או כך, אין חולק כי המשיב הפר הפרה גסה וחמורה של פרטיותם של המבקשים.

7. בסיכומי הארוכים העלה ב"כ המשיב טענות רבות, שאל חלקן אינני יכול שלא להתייחס. טען ב"כ המשיב, כי הפונה לבקש סעד מבית המשפט "במיוחד כשהוא עותר לקבלת סעדים שיש בהם משום פגיעה מהותית בזכויות יסוד של המשיב" חייב לבוא לפני בית המשפט בידיים נקיות (וראו עמ' 10 לפרוטוקול ש' 12 - 14). מבלי לגרוע מחשיבותו של ניקיון הכפיים כאשר מדובר בפנייה לבית המשפט, אני תוהה האם הזכות לצלם את האחר בביתו הפרטי, תוך הפרה בוטה של פרטיותו הועלתה בשיטתנו המשפטית לדרגת "זכות יסוד"? דומה שלא. ואם התכוון עו"ד בן-שמחון לדרישה למנוע מן המשיב שימוש בשביל הגישה, דרישה שיש בה, כמובן, משום פגיעה בחופש התנועה שלו, האם לא ניתן לומר שמי שמעלה טענה כזו, כאשר הוא עצמו התקין (או היה שותף להתקנה) של שער השולל את חופש התנועה מן המבקשים - חוטא בעצמו באותו החטא שבו הוא מאשים את הצד שכנגד?

לא ירדתי גם לסוף דעתי של עו"ד בן-שמחון כאשר ציין כי:

"החלון נפתח בניגוד לדין, ללא היתר כדן. אני סבור שנכון הוא לומר - בית המשפט בוודאי - שצריך לקיים את החוק ולסגור את החלון, או אז לא תהיה שום פגיעה בפרטיות." (עמ' 11 לפרוטוקול ש' 16 - 18)

אכן, ברי כי בית המשפט אינו יכול לתת יד להפרת החוק; ברי כי ככל שהחלון נפתח שלא כדין, יש לנקוט הליכים מתאימים לשם בירור העניין והסדרתו. עם זאת, אם נחיל את הלוגיקה שהציג ב"כ המלומד של המשיב, נלמד כי מי שפרץ למכונת שחנתה במקום אסור לחניה וגנב אותה - פטור מעונש, ומי שפרץ לדירה דרך חלון שנפתח שלא כדין - פטור אף הוא, ואולי אף יש לציין לשבח, על תרומתו לקידום שלטון החוק. מאליו מובן, שטענות אלה אינן יכולות לעמוד, ואני סבור כי מוטב היה לולא נטענו כלל.

8. אשר לטענת המשיב, שלפיה הצילום נעשה "כדי להוכיח שהמבקש מצלם את הבית שלי" (עמ' 1 לפרוטוקול ש' 23) - ברי כי אין לפנינו הגנה של ממש. מדובר, כאמור, בהפרה גסה ובוטה של פרטיות ביתם של המבקשים, ובהתנהלות בריונית, לא פחות מכך. לא הוכח כלל כי המבקש צילם את רעיית המשיב, בוודאי לא בתוך ביתה ובחדר השינה שלה. הצילומים שהוצגו (מב/1 ו-מב/2) מלמדים, לכל היותר, כי המצלמה מכוונת לחצר.

יש לתמוה גם על כך, שהצילומים לא הוצגו, אף שהוברר כי לא המשיב לבדו, אלא גם מר בן-זקן, השתתפו ב"חוג לצילום" נושא ההליך שלפניי. תמוהה בעיני העובדה, כי שני שכנים שראו חשיבות כה רבה בצילום פנים ביתם של המבקשים עזבו את המקום מבלי שתהיה ברשותם כל תמונה - לא כל שכן תמונה "מפלילה" מן הסוג שהתכוונו לצלם, וזאת רק מחמת שהתמונות שצילמו - לא צלחו.

מכאן אפשר ללמוד אחת משתיים - או שהתברר למשיב ולחבר מרעיו כי שגו, וכי אין צילומים של רעיית המשיב, או שמלכתחילה לא התכוונו הצלמים הנועזים לצלם מאומה, אלא רק להטריד את המבקשים, להטיל עליהם אימה ופחד ולהשיג תכליות אחרות, כאלה שלא הצליחו להשיג בהליכים המשפטיים.

9. בהקשר זה יוער, כי אין בידי לקבל את עדותו של המשיב, ואף לא את עדותו של מר בן-זקן, לעניין הדברים שראו על מסך המחשב. עדויות אלה - אשר לנוכח זהות האינטרסים של המשיב ושל בן-זקן, שהוא בעצמו בעל דין בהליכים מקבילים - לא נתמכו בכל ראיה (אף שלכאורה אמורה הייתה להיות בידם ולו ראשית ראיה, שהרי הגיעו במטרה לצלם), ולא ראיתי כל הצדקה לייחס להן מהימנות.

10. הפועל היוצא הוא, שניתן בזאת צו האוסר על המשיב לעשות כל אחד מאלה:

א. לצלם את המבקשים, את ביתם או מי מבני ביתם;

ב. לשהות במרחק שיפחת מ-3 מ' מביתם של המבקשים. הגבלה זו לא תחול ביחס לשהייה לפרקי זמן קצרים ביותר, הדרושים לשם כניסתו של המשיב לביתו שלו או ליציאה ממנו.

ג. ליצור כל קשר, מכל סוג שהוא, בכתב או בע"פ עם המבקשים. ככל שיש צורך ביצירת קשר לצרכים מעשיים - ייעשה הדבר באמצעות ב"כ הצדדים.

11. אני ממליץ לצדדים - המלצה חמה - לנהוג כבני אדם מבוגרים, ולחדול ממאמציהם ההדדיים למרר זה את חייו של זה. נראה כי נגזר על הצדדים להתגורר זה בשכנותו של זה. הצדדים הם שיבחרו אם ישררו ביניהם יחסים קורקטיים, או שמא ימשיכו לנהל את חיי השכנות ביניהם בבתי המשפט.

12. בשלב זה, ולא בלי התלבטות, אינני עושה צו להוצאות, מתוך תקווה כי הימנעות מפסיקת הוצאות תסייע לקדם יחסי שכנות סבירים בין הצדדים.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשע"ו, 30 מאי 2016, בהעדר הצדדים.

